

Arrest

nr. 191 941 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2017 met referentienummer 69758.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 november 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Belgische vader B. M.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 27 april 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 2 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.11.2016 werd ingediend door:

Naam: B.(…)

Voornaam: S.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; …’ Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (…)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd om de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aan te tonen:

- attest OCMW Antwerpen dd. 12.09.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving; attest OCMW Antwerpen dd. 08.12.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 2006 geen financiële steun meer ontving.

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2016/2015’ n°368/2016 dd. 01.07.2016 en ‘attestation de non assujettissement a l’ir sur les revenus foncier a la taxe d’habitation et la taxe des services communaux’ n°436/2016 dd. 09.12.2016: echter, deze attesten werden opgesteld op basis van een verklaring op eer, en worden dan ook zelf beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze attesten niet gestaafd worden door overige stukken, kunnen deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen geldstortingen (MoneyGram, Europhil en Moneytrans) dd. 26.03.2008, 07.04.2008, 26.05.2008, 27.06.2008, 05.08.2008, 05.12.2008, 04.03.2013, 08.07.2014 en 10.08.2016: echter, deze stortingen (uit 2008, 2013 en 2014) zijn enerzijds onvoldoende recent en anderzijds te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Het gegeven dat de familie van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelaties tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar middel als volgt:

"(...)

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40ter Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is ten laste van de heer B.(...) M.(...), RR-nummer: (...).

De referentiepersoon betreft een economisch actieve burger in België. Hij werkt als werknemer bij Wasserij G.(...) B.(...). Verzoekster heeft hiervan de nodige bewijzen voorgelegd aan de staatssecretaris.

Verzoekster heeft het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon aangetoond aan de hand van diverse documenten:

i. Attesten van het OCMW te Antwerpen

ii. « Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016/2015 n° 368/2016 d.d. 1 juli 2016 » en « attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus foncier a la taxe d'habitation et la taxe des services communaux »

iii. Bewijzen van overschrijvingen

De 'Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016/2015 n° 368/2016 d.d. 1 juli 2016' en 'attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus foncier a la taxe d'habitation et la taxe des services communaux' werden afgeleverd door een buitenlandse overheidsinstelling. Verzoekster heeft dan ook geen invloed op de wijze waarop deze documenten worden opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat deze vals zouden zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

Er kan dan ook niet nuttig beweed worden dat dit slechts verklaringen op eer zijn, aangezien de formulering overeenkomst met de gebruiken van dat land. De staatssecretaris dient rekening te houden met de wijze waarop in het buitenland documenten gebruikelijk worden opgesteld!

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten die in het buitenland op een andere manier worden opgesteld dan in België. De staatssecretaris geeft er een volledig foute interpretatie aan deze documenten. Voor de goede orde worden de documenten en de interpretatie van de staatssecretaris hieronder geanalyseerd.

i. Attesten van het OCMW te Antwerpen

Zoals hierboven reeds uiteengezet legde verzoekster de nodige attesten voor waaruit onomstotelijk blijkt dat verzoeker niet ten laste viel of valt van de Belgische staat.

Verzoekster bracht een attest binnen waaruit blijkt dat hij in geen geval OCMW-steun geniet of heeft genoten.

Ook de referentiepersoon genoot sedert 2006 (!) nooit OCMW-steun. Uit deze documenten blijkt tevens dat de referentiepersoon financieel draagkrachtig genoeg is om verzoekster ten laste te nemen.

Met het oog op de toekomst dient vermeld dat verzoekster zich reeds zeer goed heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij en dat zij zeer werkbereid is.

ii. « Attestation dur revenu global impose au titre de l'annee 2016/2015 n° 368/2016 d.d. 1 juli 2016 » en « attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus foncier a la taxe d'habitation et la taxe des services communaux » Deze documenten werden uitgereikt door het ministerie van economische en financiële zaken van Marokko. Volgens de staatssecretaris toont verzoekster aan de hand van deze documenten niet afdoende aan dat zij onvermogen zou zijn in haar land van herkomst, en zeggen de documenten niets over het feit of verzoekster financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoekster heeft geen invloed op de wijze waarop dit documenten werd opgesteld.

Bovendien dienen deze document in samenhang gelezen te worden met de andere documenten die door verzoekster werden bijgebracht. Hieruit blijkt weldegelijk haar onvermogenheid, alsook het feit dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Deze documenten staan niet op zichzelf, doch met de andere documenten vormen deze documenten een onomstotelijk bewijs!

De staatssecretaris geeft dan ook een volledig foute interpretatie aan deze documenten zoals opgesteld door een buitenlandse overheidsdienst.

iii. Overschrijvingen

Verzoekster legde als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon tevens diverse overschrijvingsbewijzen neer.

Daarnaast gaf de referentiepersoon, zoals gebruikelijk is voor personen die afkomstig zijn uit het herkomstland van verzoekster, op zeer regelmatige basis cash geld mee met personen die naar het land van herkomst van verzoekster reisden. Hiervan kan verzoekster uiteraard geen bewijzen voorleggen, doch is algemeen geweten dat deze praktijk zeer gangbaar is.

iv. Conclusie

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'.

Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Verzoekster bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter Vw.!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de tevens in de bestreden beslissing vermelde bepaling van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

De *in casu* toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(…)”

2.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 2 november 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) en dit als descendent van haar Belgische vader B. M. (zie punt 1.1.). Verzoekster legde bij haar aanvraag haar geboorteakte voor, alsook, blijkens de bijlage 19ter, een *“(…) geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België, voor Belg en familieleden, betalingsbewijs federale bijdrage (...), bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille (...)”* Verzoekster werd verzocht om *“(…) binnen de drie maanden, ten laatste op 02/02/2017 de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon, attest onvermogen uit land van herkomst (...)”*. Verzoekster maakte nadien volgende documenten over: een verklaring van 12

september 2016 dat verzoekster geen financiële steun van het OCMW ontving op haar naam en eenzelfde verklaring van 8 december 2016 op naam van haar vader, een aantal loonfiches van haar vader van de maanden juni, juli en augustus 2016, een *'Attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016/2015'* gedateerd op 1 juli 2016, een *'Attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus foncier à la taxe d'habitation et la taxe des services communaux'* van 9 december 2016, een schrijven van 'De Voorzorg' van 12 september 2016 betreffende de inschrijving van verzoekster op naam van haar vader B. M. en een aantal bewijzen van geldstortingen via 'Moneygram', 'Europhil' en 'Moneytrans'.

2.6. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster als persoon die ouder is dan 21 jaar er met de door haar voorgelegde documenten niet in geslaagd is aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster heeft, zo oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris, met de bijgebrachte stukken niet aannemelijk gemaakt dat er tussen haar en haar vader reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

2.7. Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet afdoende heeft gemotiveerd omdat haar vader economisch actief is in België en zij middels de neergelegde bewijsstukken heeft aangetoond dat zij te zijnen laste is.

2.8. Specifiek aangaande de attesten van het OCMW stelt verzoekster dat hieruit blijkt dat noch zijzelf, noch haar vader steun heeft genoten en dat blijkt dat de referentiepersoon financieel daadkrachtig genoeg is om haar ten laste te nemen, waarbij zij "(...) *met het oog op de toekomst (...)*" vermeldt dat zij "(...) *zich reeds zeer goed heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij en dat zij zeer werkbereid is. (...)*"

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekster of haar vader geen steun hebben genoten van het OCMW, maar er wordt geconcludeerd dat verzoekster niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en niet afdoende heeft aangetoond "*dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon*". Uit het gegeven dat verzoekster en haar vader niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, kan immers niet worden afgeleid dat verzoekster reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar Belgische vader.

2.9. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij poneert dat de bewijswaarde van de attesten van de Marokkaanse overheid zou worden miskend. Uit de beslissing kan geenszins worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze documenten als vals zou beschouwen, zoals verzoekster lijkt te beweren. Verzoekster stelt voorts dat zij geen invloed heeft op de wijze waarop de documenten werden opgesteld, "(...) *er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd (...)*", de formulering overeenkomt met "(...) *de gebruiken van dat land (...)*" en de gemachtigde van de staatssecretaris, door geen rekening te houden met de wijze waarop men elders documenten opstelt, de bewijswaarde van de documenten miskent.

2.10. Op het *'Attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus foncier à la taxe d'habitation et la taxe des services communaux'* van 9 december 2016 staat, blijkens het administratief dossier, uitdrukkelijk vermeld dat dit een "(...) *Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé (...)*" betreft. Op het *'Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2016/2015'* van 1 juli 2016 wordt het volgende aangegeven : "(...) *Attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit. (...)*". De Raad stelt vast dat in de documenten zelf wordt bevestigd dat het om verklaringen op eer gaat, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon concluderen dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en deze dus niet kunnen worden aanvaard als een afdoende bewijs. Het is niet omdat een bepaald document is afgeleverd door een overheidsinstantie en conform de gebruiken in een bepaald land zou zijn opgesteld, dat het bestuur beperkt zou worden in zijn bevoegdheid om de bewijswaarde van deze documenten soeverein te beoordelen en uit te maken of deze al dan niet volstaan als afdoende bewijs. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op deugdelijke wijze vaststellen dat deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. In haar middel poneert verzoekster weliswaar dat de overgemaakte documenten van de Marokkaanse belastingdiensten niet op zichzelf staan, "(...) *doch met de andere documenten (...) een onomstotelijk bewijs [vormen] (...)*" van haar onvermogen en het feit dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon, maar verzoekster verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze dit uit deze gesolliciteerde attesten zou kunnen worden afgeleid. Bijgevolg slaagt

verzoekster er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande de overgemaakte documenten aan het wankelen te brengen.

2.11. Verzoekster gaat vervolgens in op de bewijzen van geldstortingen. Uit het administratief dossier blijkt dat het om 9-tal internationale overschrijvingen gaat van telkens hoogstens enkele honderden euro's in een periode van meer dan 6 jaar. De gemachtigde van de staatssecretaris ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door in de bestreden beslissing te motiveren dat deze "(...) *geldstortingen (MoneyGram, Europhil en Moneytrans) dd. 26.03.2008, 07.04.2008, 26.05.2008, 27.06.2008, 05.08.2008, 05.12.2008, 04.03.2013, 08.07.2014 en 10.08.2016*" "(uit 2008, 2013 en 2014) (...) enerzijds onvoldoende recent en anderzijds te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging". In haar middel poneert verzoekster thans dat haar vader regelmatig geld meegaf aan mensen die naar Marokko reisden, waarvan verzoekster "(...) *uiteraard geen bewijzen [kan] voorleggen, doch is algemeen geweten dat deze praktijk zeer gangbaar is. (...)*", maar deze blote bewering volstaat niet om voormeld motief uit de bestreden beslissing te vitiëren.

2.12. Als "(...) *iv. Conclusie (...)*" geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting van het begrip 'ten laste' waarbij zij meent dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van documenten heeft miskend, maar deze loutere affirmatie volstaat niet om de draagkracht van de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen .

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN

